

[Ole Bjørn Kraft.]

Vi tror, at de Bestemmelser, som er fastsat i § 2, er rigtige, og vi vil ikke rejse nogen Indvending mod dem.

For denne Lovs Vedkommende gælder det maaske i endnu højere Grad, end det er Tilfældet med saa mange andre Love, at Nyttens og Virkningen af Loven meget afhænger af dens Administration, af den Fremgangsmaade, man vil anvende, den Praksis, man vil slaa ind paa, og den Smidighed, man vil vise i de Tilfælde, hvor der kan være Vanskeligheder til Stede. Nogen virkelig Bedømmelse af, hvordan Loven vil komme til at virke i Fremtiden, kan man først komme til i det Øjeblik, som dels hører nærmere fra Justitsministeren om, hvorledes han rent praktisk har tænkt at ville gennemføre de Bestemmelser, der her er fastsat, og dels efterhaanden ser, hvorledes de kommer til at virke i Praksis. Jeg tror derfor, det vil være meget nyttigt, om vi i det Udvalg, der skal nedsættes, kan faa en Forhandling med Justitsministeren om, hvilken Fremgangsmaade han har tænkt at ville anvende, fordi der jo her er Tale om et meget stort Omraade, og der er en Række Problemer knyttet hertil, som man med størst Udbytte vil kunne drøfte i et Udvalg. Jeg gaar ud fra, at det er Ministerens Hensigt, naar denne Lov er vedtaget, at ville gennemføre en Fornyelse af alle de Tilladelser, som eksisterer med Hensyn til Retten til at bære Vaaben, og at man derigennem gør, hvad der er muligt for at faa en virkelig Oversigt over, hvor mange Vaaben der findes her i Landet, og hvor disse Vaaben befinder sig.

Det, som er det egentlige nye i dette Lovforslag, er de Bestemmelser, der findes i §§ 3 og 9. Disse Paragraffer omhandler Forholdet til Hjemmeværnsforeningerne og til disse Hjemmeværnsforeningers Vaabenbesiddelse, og det er jo et Spørgsmaal, som længe har staaet paa Dagsordenen. Jeg kan kun hilse med Tilfredshed, at man nu endelig synes at være naaet til Ende med Overvejelserne og frem til en Ordning, som kan holde, og som kan yde den Betyggelse i enhver Henseende med Hensyn til Vaabenbesiddelse, der er nødvendig, samtidig med at den giver Hjemmeværnsforeningerne de Rettigheder med Hensyn til at besidde Øvelsesvaaben og Øvelsesammunition, som det er rimeligt og retfærdigt at give dem. Dette Spørgsmaal var jo allerede til Behandling under Samlingsregeringen efter 5. Maj, og der rejste sig Spørgsmaalet om Dan- nelsen af Hjemmeværn og Hjemmeværnsforeninger. Jeg vil gerne, for at det ikke skal

være usagt, sige, at mit Standpunkt som Forsvarsminister var det ganske klare, at man her ikke kunde træffe en Ordning, der paa nogen Maade foregreb Spørgsmaalet om Hjemmeværnene, idet denne Sag maatte afgøres i Forbindelse med de Forhandlinger og Beslutninger, som Forsvarskommissionen maatte træffe. Samtidig var jeg en varm Tilhænger af, at der ikke opstod et Tomrum, saa at den Forsvarsvilje, som var kommet til Syne gennem Modstandskampen, kunde leve videre, og de Organisationer, der her var skabt, ikke skulde opløses og forsvinde ud i intet. Det blev derfor fra Ministeriets Side tilraadet at danne Hjemmeværnsforeninger, som kunde holde Kontakten vedlige og holde Medlemmerne i den fornødne Træning, indtil Afgørelse med Hensyn til selve Hjemmeværnene var blevet truffet af Regeringen og Rigsdagen.

Det er da ogsaa den Linie, som er blevet fulgt. Der er overalt i Landet dannet Hjemmeværnsforeninger, hvor nu Arbejdet kan føres videre, og det er nu endelig lykkedes at faa tilvejebragt — hvad jeg allerede bestræbte mig for i den Tid, jeg var Minister — en Overenskomst mellem disse Hjemmeværnsforeninger og Forsvarsministeren, en Overenskomst, som Rigsdagen ikke har noget officielt Kendskab til ud over, at Overenskomsten, efter hvad jeg forstaaer, er tilsendt Finansudvalget, hvor den formentlig vil blive drøftet med Forsvarsministeren. Men det er naturligvis givet, at vi i det Udvalg, som vil blive nedsat, maa have denne Overenskomst forelagt, fordi det simpelt hen er umuligt at tage nogen endelig Stilling til Bestemmelserne i §§ 3 og 9 uden Kendskab til, hvorledes Overenskomsten i Detailler ser ud. At jeg personlig har et Kendskab til den, rykker ikke ved den Kendsgerning, at officielt foreligger den ikke ved denne Førstebehandling af Lovforslaget, men jeg vil ikke tro, at der vil opstaa større Vanskeligheder. De Retningslinier, der er fulgt i denne Overenskomst, er af en saadan Karakter, at jeg tror, den i det store og hele vil vinde almindelig Tilslutning, fordi den paa een Gang opfylder de to Formaal: at skabe den fornødne Tryghed og Sikkerhed med Hensyn til Besiddelse af Vaaben, samtidig med at den aabner Hjemmeværnsforeningerne og deres Medlemmer Mulighed for at faa den fornødne Øvelse og Træning.

Men jeg tror, det vil være rigtigt i Udvalget at se nærmere paa dette og i det hele taget faa en Drøftelse af de Forhold, som berøres af denne Sag. For mig er det ikke paa Forhaand helt indlysende rigtigt, at